

Arrest

nr. 263 018 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Syrische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse en Syrische nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2019.

1.2. Op 7 december 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 26 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd op 16 maart 1971 geboren in de Venezolaanse stad Barquisimeto, gelegen in de deelstaat Lara. U bent Arabisch van etnie en hangt het rooms-katholieke geloof aan. U behaalde een hogeschooldiploma in de bedrijfskunde en werkte in Venezuela bij een verzekeringsmaatschappij, als verkoopster in een kledingwinkel en als secretaresse in een immokantoor. Daarnaast baatte u samen met uw man een restaurant uit aan jullie huis.

Uw ouders en oudere broer S. zijn geboren in het Syrische Aleppo. Uw oudere broer M. en jongere zus Z. zijn geboren in Barquisimeto. Uw vader en S. zijn overleden, uw moeder woont net als M. in de stad Barquisimeto. Uw zus Z. woont sinds 2018 (legaal) in de Verenigde Staten. In 2005 ging u op vakantie naar het vaderland van uw ouders, Syrië, alwaar u uw man, S. K., leerde kennen. U trouwde met hem op 21 mei 2005 in Aleppo. Hij verblijft momenteel in Aleppo. Op 18 juni 2006 werd jullie zoon E. K. (O.V. X) geboren in Aleppo. Jullie dochter P. K. (O.V. X) werd op 1 januari 2008 geboren. Zij verblijven samen met u in België.

U beschikt, net zoals uw kinderen E. en P., over zowel de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit.

U verklaart dat uw in Barquisimeto woonachtige aangetrouwde tante O. T. op 25 februari 2011 werd ontvoerd tijdens een supermarktbezoek. Kort voordien werd uw tante thuis overvallen. Vervolgens werd uw neef door de overvallers gevolgd en probeerden ze hem te ontvoeren, hetgeen niet gelukt is. Van uw tante hebben jullie na haar ontvoering niets meer vernomen.

*Volgens uw verklaringen woonde u na uw huwelijk in de wijk Sulaymaniyah van de stad Aleppo, waar u huisvrouw was en uw man werkte als goudsmid. U geeft aan dat jullie als gevolg van de **Syrische burgeroorlog** (begonnen in 2011) te maken kregen met een toenemend aantal bomontploffingen en explosies – initieel rondom de stad en uw wijk, uiteindelijk ook in uw eigen wijk. Omwille van het algemeen voorkomend geweld als gevolg van de Syrische burgeroorlog besloot u om samen met uw man en kinderen van Syrië naar Venezuela te reizen. Op **7 augustus 2012** reisden jullie via Damascus naar Libanon, waar jullie per vliegtuig via Frankrijk afreisden **naar Venezuela**. Jullie vestigden zich in Barquisimeto.*

*Nog volgens uw verklaringen begonnen in 2015 de problemen voor u **in Venezuela** wanneer een man aan jullie restaurant zijn wapen richtte op u en uw zoon. U verstijfde, maar uw burens – net als de man eveneens buiten het pand zijnde – begonnen te roepen, waarna de overvaller zijn wapen op hen richtte en op hen vuurde alvorens te vertrekken. Uw buurvrouw werd vier keer geraakt in haar bil. Als gevolg van dit incident kreeg uw zoon slaapproblemen en bezocht hij een psycholoog. U deed geen aangifte van het incident.*

Ook geeft u aan dat Venezolanen van Arabische origine in Barquisimeto door de politie werden afgeperst. U maakte dit zelf niet mee. Wel was u soms het slachtoffer van eetpiraterij.

Voorts verklaart u dat de algemene socio-economische situatie in Venezuela in 2016 verslechterde. U geeft aan dat men – ook u – in de rij moest staan voor voedingsmiddelen, gas, benzine, medicatie, en dergelijke en dat u hemel en aarde moest bewegen teneinde uw kinderen te kunnen voorzien van levensmiddelen. U verklaart verder dat u op een dag werd bedreigd met een mes door een vrouw die voor wilde steken in de rij. De vrouw direct achter u pikte dit niet, waarop er een ruzie tussen beide vrouwen ontstond en de vrouw achter u werd doodgestoken door de voordringster. U verliet daarop de rij.

Inzake 2017 getuigt u dat de socio-economische situatie in Venezuela verder verslechterde. U verklaart dat u in 2017 begon deel te nemen aan manifestaties tegen de Venezolaanse overheid aan de Avenida Venezuela, nabij jullie woonst. U nam in totaal aan zo'n vijftien manifestaties deel tussen 2017 en 2018. Op een avond, nadat u thuis was gekomen van een manifestatie en u met uw gezin en moeder op de veranda zat, trokken er gewapende colectivos naar het huis van uw burens, waar op dat moment uw man op bezoek was. Ze eisten van alle aanwezigen hun persoonlijke bezittingen op, vuurden een schot af in de lucht en verklaarden dat zij niet binnenvielen teneinde een overval te plegen, maar om de burgers te waarschuwen om niet aan antioverheidsmanifestaties deel te nemen en om hen erop te wijzen dat zij, de colectivos, het in uw wijk voor het zeggen hadden.

Nog verklaart u dat u op een dag in 2017 van de supermarkt naar huis wandelde toen u door een passant werd gewaarschuwd dat de colectivos in aantocht waren. U zette het op een lopen en op het moment dat

u bijna werd geconfronteerd met de aankomende colectivos, werd u door een buurvrouw bij haar naar binnen getrokken. U geeft aan dat dit naar aanleiding van aanhoudende manifestaties vaak gebeurde en dat niet alleen de colectivos, maar ook de FAES (Fuerza de Acción Especial de la Policía Nacional Bolivariana – speciale politie-eenheden), GNB (Guardia Nacional de Bolivariana de Venezuela – Venezolaanse nationale garde) en SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional – nationale inlichtingendienst) zich met dergelijke wijkbezoeken bezig hielden teneinde manifestanten en burgers te kunnen aanhouden en oppakken.

Ook werd in 2017 uw met zijn vriendjes voetballende zoon overvallen. Uw zoon gaf daarop zijn horloge af.

Omwille van de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela besloten u en uw echtgenoot in 2017 dat uw man als eerste zou terugkeren naar Syrië en dat jullie hem daarna, als jullie voldoende geld zouden hebben gespaard, zouden vervoegen in Aleppo. Uw man kon zijn leven in Aleppo weer oppakken en stond jullie vanuit Syrië financieel bij. Na zijn vertrek stopte u met het thuis-restaurant en verkocht u handwerken en (tweedehands) kledij.

Voorts nam u in 2018 de buslijn 'Ruta 10' naar het centrum van Barquisimeto toen er drie gewapende mannen de bus opstapten en de persoonlijke bezittingen van elke passagier opeisten. U overhandigde hen geld en een kleine mobiele telefoon. Vervolgens bedreigden ze de passagiers: als iemand van jullie naar de politie zou stappen, dan zouden ze iedereen vermoorden. U deed geen aangifte van de overval. Nog in november 2018 werd uw neef op straat beschoten. Er werd door passanten drie keer op hem geschoten en hij werd één keer in zijn enkel geraakt. Of zijn belagers hem wilden ontvoeren of beroven, weet u niet.

Ook werd u drie keer het slachtoffer van inbraak of thuisoverval, een keer in 2018 en twee maal in 2019. In 2018 werden vervangstukken van uw auto zoals de banden, de accu en de schokdempers gestolen. U was op het moment van de diefstal binnenshuis. Nog werd u in 2019 thuis overvallen. De overvallers bonden u vast en bedreigden u, waarbij ze verwezen naar de ontvoering van uw tante in 2011. De overvallers deden er hun gevoeg, vernielden uw bezittingen en doorzochten uw huis. Voorts werd u in april 2019 nogmaals het slachtoffer van een woninginbraak.

*Op 17 mei 2019 konden u en uw kinderen via een meerdaagse tussenstop in Spanje **van Venezuela naar Syrië** afreizen. Jullie kwamen op 23 mei 2019 aan in Syrië. Op 17 juni 2019 maakte u een explosie mee in uw wijk en in de dagen erna hoorde u veel ontploffingen rond en in Aleppo. Nog vond er in de zomer van 2019 een ontploffing plaats in de buurt van de katholiek-christelijke vakantieclub waar ook uw kinderen naartoe gingen, waarna alle aanwezige kinderen werden teruggebracht naar hun familie. Ook geeft u aan dat jullie in Syrië niet meer vrij jullie (katholieke) geloof konden beleven en soms werden bedreigd door medeburgers omwille van jullie kledij of kruisjesketting. Ook verklaart u dat christenen in Syrië door verschillende groeperingen werden gevisieerd, verkracht en vermoord. Omwille van het algemeen voorkomend geweld als gevolg van de Syrische burgeroorlog besloot u samen met uw man om Syrië opnieuw te verlaten. Daar een neef van uw man, K. E. (CGVS 15/15255; O.V. 8.077.962) met zijn gezin in België verblijft, besloten u en uw echtgenoot dat u en jullie kinderen vanuit Syrië naar uw mans neef in België zouden reizen. Op 23 september 2019 vertrok u met uw zoon en dochter met jullie eigen, Venezolaanse paspoorten op legale wijze via Libanon, Griekenland en Turkije naar België. Op 26 september 2019 kwamen jullie aan in België en u diende op 2 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.*

*Bij terugkeer naar **Syrië** vreest u de oorlog en de algemene veiligheidssituatie. Nog merkt u op dat jullie als christenen in Syrië een doelwit zijn van allerhande groeperingen. Ook **voor uw kinderen** vreest u in Syrië de algemene veiligheidssituatie, de oorlog. U merkt voorts op dat uw zoon door de oorlog in Syrië is getraumatiseerd. Betreffende uw dochter stelt u dat zij in Syrië zal worden gedwongen zich anders (conservatief, bedekt) te kleden dan dat zij of u wil.*

*Bij terugkeer naar **Venezuela** vreest u dat u in handen zal vallen van een van de door de overheid gesteunde groeperingen zoals de colectivos of de FAES. Ook vreest u dat de colectivos uw woonst zullen binnenvallen. **Voor uw kinderen** vreest u dat zij zich in Venezuela niet goed zullen kunnen ontwikkelen en dat zij zullen worden blootgesteld aan het in Venezuela voorkomend algemeen geweld.*

Voorts wijst uw advocaat op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het kwetsbare profiel van u en uw kinderen en wijst ze op algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela. Ook in de

e-mail van uw advocate van 28 december 2020 wordt het kwetsbare profiel van u en uw kinderen benadrukt.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u diverse documenten voor. **Inzake Syrië:** de paspoorten van uzelf en uw kinderen; uw identiteitskaart; uw huwelijksakte; kopieën van de identiteitskaart en het paspoort van uw man alsook van jullie familieboekje; jullie geboorteaktes en doopcertificaten; en diverse krantenartikelen en internetposts over de algemene situatie in Syrië. **Inzake Venezuela:** de paspoorten van uzelf en uw kinderen; drie foto's van de inbraak in uw huis; een foto van uw beschoten neef; een foto van de colectivos in uw wijk; foto's van krantenartikelen over de verdwijning van uw tante O. T.; een printscreen van een Instagrampost van een artikel van La Prensa over een protest van de Syrische gemeenschap naar aanleiding van de dood van een Syrisch-Venezolaanse handelaar; en een krantenartikel van Radio Television Martí over Barquisimeto. Nog legt u een attest van het CARDA (Rode Kruis België) neer dat u wordt ondersteund door een therapeut.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U geeft aan dat u met uw kinderen wordt bijgestaan door een psycholoog en benadrukt dat vooral uw kinderen het mentaal lastig hebben (gehad; CGVS, pp. 11, 20-21, 23). Ook uw advocaat geeft na uw persoonlijk onderhoud en in haar brief van 28 december 2020 aan dat u en uw kinderen onder acute en continue stress hebben geleefd (CGVS, p. 25). Ter staving van uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, legt u voorts een brief van het CARDA (Rode Kruis België) voor. Uit de brief blijkt dat u en uw kinderen sinds juni 2020 wordt gevolgd in de opvangstructuur, dat uw gezin baat heeft gehad bij een wekelijks therapeutisch onderhoud en dat jullie sinds september 2020 maandelijks ambulantly wordt opgevolgd. De brief maakt verder geen melding van diepgaande medische onderzoeken waaruit blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarnaast vormt de brief geen sluitend bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Een therapeut, psycholoog of (huis)arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS blijkt bovendien dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring DVZ, 19/23631, 3 februari 2020; CGVS, pp. 2-24). Daarenboven stelde de DVZ geen bijzondere procedurele noden vast in uw hoofde. Evenmin haalde u er bijzondere procedurele noden aan (Beoordeling bijzondere procedurele noden, DVZ, 3 februari 2020; Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 3 februari 2020). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel

2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming in België toe gebonden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de overheid van Syrië als die van Venezuela. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Gevraagd naar uw vrees in Venezuela, verklaarde u vooreerst dat uw aangetrouwde **tante O. T. op 25 februari 2011 werd ontvoerd** tijdens een supermarktbezoek. Ook verklaart u dat zij kort voor haar ontvoering thuis werd overvallen en dat uw neef door de overvallers werd gevolgd, waarna ze hem trachtten te ontvoeren, hetgeen niet gelukt is. Van uw tante hebben jullie na haar ontvoering niets meer vernomen (CGVS, pp. 4, 13-14, 18-19). Ter staving van haar verdwijning legt u diverse (niet-leesbare) foto's van krantenartikelen neer. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op het moment van de ontvoering van uw tante –van wie u overigens op geen enkel moment een familieband aantoon – in Syrië verbleef. U begon immers pas op 7 augustus 2012 aan uw reis van Syrië naar Venezuela (CGVS, p. 11). Daarnaast blijkt uit de voor het CGVS beschikbare informatie dat het met het onderzoek naar uw tantes verdwijning belaste CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas – de recherchedienst van de Venezolaanse nationale politie) niet alleen huiszoekingen deed, maar ook diverse leden van een lokale kidnappingsbende arresteerde en berechtte. Er moet dan ook worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van ontvoering. Gezien dit incident uw aangetrouwde tante betrof, het tien jaar geleden plaatsvond, er accuraat opgetreden werd door de Venezolaanse overheid, en gezien u geen verband met uw persoon aannemelijk maakt (cf. infra), kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

Wat betreft incidenten die u(w gezin) zelf meemaakte, verklaart u dat in 2015 een **overvaller aan jullie (thuis)restaurant** zijn wapen richtte op u en uw zoon, hetgeen reactie van uw buren trok, waarna de man zijn wapen op hen richtte en op hen vuurde alvorens te vertrekken (CGVS, pp. 11-12, 19). U geeft aan dat u geen aangifte deed daar u dacht dat de politie u zou afpersen en vreesde dat de ouders terug zouden komen om wraak te nemen (CGVS, p. 19). Deze eenmalige poging tot overval blijkt echter een geïsoleerde gebeurtenis, gezien u geen andere problemen in, met of bij uw restaurant kende (CGVS, pp. 9, 20), terwijl u het restaurant nog tot 2017 uitbaatte (CGVS, p. 9). Bijgevolg is het incident niet actueel en onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Nog stelt u dat veel **Venezolanen van Arabische origine werden afgeperst** in Barquisimeto. U geeft aan dat zowel personen die aangifte deden als goeude families werden afgeperst door de politie (CGVS, p. 19). Nog legt u ter staving van de situatie van Syrisch-Arabische Venezolanen een printscreen van een Instagrampost van een artikel van La Prensa voor inzake protesten van de Syrische gemeenschap naar aanleiding van de dood van een Syrisch-Venezolaanse handelaar. U werd zelf persoonlijk noch via uw (thuis)restaurant afgeperst en haalt evenmin discriminatoire incidenten aan omwille van uw Syrisch-Arabische achtergrond, maar had soms wel te maken met **eetpiraterij**: klanten bestelden eten, aten het op en vertrokken vervolgens zonder te betalen (CGVS, pp. 19-20). Wat betreft de afpersing dient te worden opgemerkt dat u geen verband met uw persoon aannemelijk maakt, waardoor er geen nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid. Wat betreft de eetpiraterij moet voorts worden aangestipt dat het slechts gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van diefstal waaruit evenmin een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Eetpiraterij an Sich is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat uw inkomsten er dermate onder leden dat u dreigde terecht te komen in precaire omstandigheden (CGVS, p. 20). Overigens moet er wat betreft de slechte behandeling van Syrisch-Venezolaanse burgers op worden gewezen dat uit informatie van het CGVS blijkt dat er reeds sinds lange tijd sprake is van een relatief grote Syrisch-Arabische gemeenschap in Venezuela en dat bepaalde figuren binnen deze gemeenschap leidinggevende functies hebben opgenomen in de Venezolaanse regeringen. Zo blijkt uit informatie dat Tareck El Aissami, in juni 2018 minister van Industrie en Nationale productie en in april 2020 minister van Petroleum werd in Venezuela. Eerder was de man ook al minister van Binnenlandse Zaken en Justitie (in 2008) en vicepresident in 2017. Nog betreft Tarek William Saab sinds augustus 2017 de functie van procureur-generaal, werkt hij sinds 2014 als ombudsman en was hij tussen 2004 en 2012 gouverneur van Anzoátegui.

In het licht van deze informatie is het dan ook weinig aannemelijk dat de Syrisch-Arabische bevolking het slachtoffer zou worden van ernstige vormen van vervolging zonder dat ze hierbij zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Venezolaanse overheden.

*Daarnaast verklaart u dat de socio-economische situatie in Venezuela in 2016 verslechterde en dat u op een dag **in de rij stond** voor voedingsmiddelen toen u door een vrouw die wilde voordringen werd bedreigd met een mes. De vrouw direct achter u pikte de voorsteekster niet, waarna er een ruzie ontstond tussen de vrouwen en de vrouw achter u werd doodgestoken. U verliet daarna de rij (CGVS, p. 12). In dit geval dient te worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig, algemeen gemeenrechtelijk incident in een rij voor een winkel, dat onvoldoende ernstig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat de voordringster u zou hebben geïdiseerd. U verliet de wachtrij en u haalt geen problemen aan als gevolg van dit incident (CGVS, p. 12).*

*Ook verklaart u dat **de colectivos het in uw wijk voor het zeggen hadden**. Zo trokken er op een avond gewapende colectivos naar het huis van uw burens, waar ze van alle aanwezigen hun persoonlijke bezittingen innamen, een schot afvuurden in de lucht en de aanwezigen – waaronder uw man – waarschuwden dat zij niet mochten meedoen aan anti-overheidsmanifestaties, wat zij overigens niet deden (CGVS, pp. 11-12, 22). Ook stelt u dat u op een dag in 2017 door een buurvrouw van de straat werd getrokken toen u, komende vanaf de supermarkt, vluchtte voor aankomende colectivos. U voegt daaraan toe dat ook de FAES, GNB en SEBIN zich met dergelijke wijkbezoeken bezig hielden teneinde manifestanten en burgers te kunnen aanhouden en oppakken (CGVS, pp. 12-13). Zelf hebt u echter geen contact gehad met één van deze groeperingen. Uit uw verklaring dat u voor hen wegluchtte kan niet afgeleid worden dat zij het op u gemunt zouden hebben. Uit het incident bij de burens, waar uw man toevallig aanwezig was, kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde afgeleid worden, temeer het onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als daad van vervolging of als ernstige schade.*

U legt ook een foto van de colectivos in uw wijk neer. Deze foto biedt steun voor uw verklaringen over hun aanwezigheid in uw regio, maar toont niet aan dat u problemen met hen zou moeten vrezen.

*Voorts maakten u en uw zoon **overvallen** mee. Zo moest uw **zoon** in 2017 zijn horloge afstaan aan overvallers (CGVS, pp. 13, 21). In dit verband moet worden aangestipt dat het gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van ontvreemding middels beroving. Dit incident toont niet aan dat uw zoon als persoon geïdiseerd werd door zijn overvallers. Het incident, hoe verwerpelijk ook, is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Nog werd u in 2018 op de **buslijn 'Ruta 10'** naar het centrum van Barquisimeto overvallen. Drie gewapende mannen stapten op de bus en eisten de persoonlijke bezittingen van elke passagier op. U overhandigde hen geld en een kleine mobiele telefoon. Vervolgens bedreigden ze de passagiers: als iemand van jullie naar de politie zou stappen, dan zouden ze iedereen vermoorden. U deed geen aangifte van de overval en stelt dat niemand dat eigenlijk doet (CGVS, pp. 13, 21). Ook hier blijkt geenszins dat u geïdiseerd werd. Ook dit is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.*

*Nog maakte u in 2018 en 2019 drie **overvallen en inbraken** mee, namelijk de diefstal van vervangstukken van uw auto in 2018; een thuisoverval in 2019 waarbij u werd vastgebonden en bedreigd; en een woninginbraak in april 2019 (CGVS, pp. 13). Bij de homejacking in 2019 werd u vastgebonden en bedreigd en verwezen de inbrekers/overvallers naar de ontvoering van uw tante in 2011 (cf. supra). Ook verwezen ze naar uw Syrisch-Arabische achtergrond en waren ze ervan overtuigd dat u over geld en waardevolle spullen beschikte (CGVS, pp. 9-10). U vermoedt dan ook dat de daders achter te ontvoering en verdwijning van uw tante dezelfde daders zijn als deze inbrekers in 2018-2019 (CGVS, pp. 13, 22). Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat de ontvoerders van uw tante na acht jaar plots u zouden viseren, beaamt u dat de ontvoering van uw tante al vele jaren geleden is en vraagt u zich ook af waarom men zich plots op u zou focussen (CGVS, p. 22). U klaart niet uit waarom de ontvoerders van uw tante hun focus na al die jaren op u zouden hebben gelegd, waardoor deze vermoedens en gekoppelde vrees slechts een blote bewering blijven. U legt voorts drie foto's neer van de inbraak in uw huis, maar uit deze foto's kan geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de concrete feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot de vernieling van uw woonst. Bovendien zijn overvallen, inbraken en homejackings, wat verwerpelijke praktijken zijn, feiten van gemeenrecht en houden ze bijgevolg geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in Venezuela en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

In november 2018 werd uw jongere **neef op straat beschoten**. Hij werd door passanten drie keer beschoten en hij werd hierdoor één keer in zijn enkel geraakt. Ter staving hiervan legt u een foto van uw neef neer met een voet in een verband. Uit de foto is evenwel noch een familieband, noch de oorzaak van de verwondingen van de afgebeelde man af te leiden. Of zijn belagers hem wilden ontvoeren of beroven, weet u niet. Of de beschieting verband houdt met uw eigen problemen (cf. infra), weet u evenmin (CGVS, p. 5). Ook maakt u niet aannemelijk dat uw neef door zijn belagers daadwerkelijk werd gezien als doelwit, te meer omdat hij na drie schoten slechts in de enkel zou zijn geraakt. Bijgevolg kan uit incident geen nood aan internationale bescherming in uw en uw hoofde worden afgeleid.

Voorts verklaart u dat u tussen 2017 en 2018 als burger **deelnam aan een vijftiental anti-overheidsbetogingen** aan de Avenida Venezuela van Barquisimeto, nabij jullie woonst (CGVS, pp. 12, 16-17). U stopte met deze activiteiten uit angst voor de colectivos en de Venezolaanse politie- en veiligheidsdiensten (CGVS, p. 17). Behalve bij anti-overheidsbetogingen was u niet aanwezig op andere activiteiten of bijeenkomsten (CGVS, p. 16). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OHCHR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst moet worden opmerkt dat uw politieke activiteiten te marginaal zijn om in de kijker van de autoriteiten te lopen. Volgens uw verklaringen was u immers enkel aanwezig bij sommige anti-

overheidsbetogingen als vreedzaam protesterende burger (CGVS, p. 16). U stopte echter met deze activiteiten in 2018 uit angst voor de colectivos en de Venezolaanse politie- en veiligheidsdiensten, maar u vertrok pas in mei 2019 uit Venezuela (CGVS, p. 14). U kende geen problemen tijdens een mars of manifestatie, behalve wanneer u voor de oprukkende colectivos door een buur van de straat werd getrokken (CGVS, pp. 16-17; cf. supra). Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien werd u niet persoonlijk door de colectivos geïdoleerd, waardoor dit incident een illustratie is van de algemene situatie op dat moment. Nog heeft u geen idee of de Venezolaanse autoriteiten uw aanwezigheid bij de manifestaties hebben opgemerkt (CGVS, p. 17). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw aanwezigheid bij een vijftiental manifestaties in 2017 en 2018.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat aanwezigheid op een hoogstens vijftiental anti-overheidsmanifestaties in 2017 en 2018 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u **geen problemen kende bij uw vertrek** uit Venezuela. U kon immers samen met uw kinderen op 17 mei 2019 Venezuela probleemloos, op legale wijze met jullie eigen paspoorten verlaten via de internationale luchthaven in Caracas (CGVS, p. 23). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook bij de aanvraag van uw paspoort in juli 2014 en die van uw kinderen in juni 2011 alsook bij uw paspoortverlenging in maart 2019 en de verlenging van de paspoorten van uw kinderen in april 2018 – respectievelijk twee maanden en elf maanden voor jullie vertrek – ervaarde u geen persoonlijke problemen (CGVS, p. 23). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw **zoon E. en dochter P.** vreest u dat zij zich in Venezuela niet goed zullen kunnen ontwikkelen (CGVS, p. 23). U laat het evenwel na om deze vrees inzake hun ontwikkeling verder te concretiseren, waardoor deze vrees slechts een blote bewering blijft. Het volstaat immers niet om simpelweg te verwijzen naar een louter hypothetische vrees op basis van de algemene situatie in uw land, u dient deze immers te personaliseren. Wat betreft de door uzelf en uw advocaat opgeworpen psychologische problemen waar met name uw zoon mee te kampen heeft (gehad), dient voorts te worden aangestipt dat u reeds in Venezuela psychologische bijstand voor hem zocht en vond (CGVS, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw zoon en dochter gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat zij of u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden

die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nog familie heeft in Venezuela, meer bepaald uw moeder en broer, die allebei in hun eigen woonst verblijven (CGVS, pp. 6, 7). Voorts is het huis waar u met uw moeder, partner en kinderen woonde voor jullie vertrek nog steeds in jullie bezit en verblijft uw moeder er nog steeds (CGVS, p. 17). Uw moeder kan bovendien rekenen op financiële steun van uw zus die (legaal) in de Verenigde Staten verblijft (CGVS, p. 7). Daarnaast hielp uw zus ook u en uw broer af en toe (CGVS, p. 7). Voorts haalde u een hogeschooldiploma bedrijfskunde (CGVS, p. 8), bekleedde u in Venezuela allerhande jobs en stond uw echtgenoot u vanuit Syrië eveneens financieel bij (CGVS, p. 9). Nog had u in Venezuela een carnet de la patria (vaderlandskaat; CGVS, p. 17) en ontbrak het uw gezin tot aan uw vertrek nooit aan eten (CGVS, p. 9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorts legt u een krantenartikel neer van Radio Television Martí over de algemene situatie in Barquisimeto in juni-juli 2017. In het artikel staat dat er vier doden zijn gevallen bij de protesten in de stad door gewapende mannen die in trucks rondreden. Ook werden er straten door hen afgesloten. Het krantenartikel gaat evenwel louter om de algemene situatie in de zomer van 2017. Het volstaat vooreerst niet om simpelweg te verwijzen naar een louter hypothetische vrees op basis van de algemene situatie in uw land, u dient deze immers te personaliseren. U verbindt immers geen concrete, persoonlijke vrees aan de gebeurtenissen zoals beschreven in dit artikel. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat u zelf geen problemen kende tijdens een mars of manifestatie in 2017 en 2018, behalve wanneer u voor de oprukkende colectivos door een buur van de straat werd getrokken (CGVS, pp. 16-17; cf. supra) en dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie, merkt het CGVS het volgende op: Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus**

Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld

gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Wat betreft de Syrische documenten dient te worden opgemerkt dat zij enkel uw verklaringen inzake de Syrische identiteit, nationaliteit en herkomst van uzelf en uw kinderen ondersteunen. Deze elementen staan evenwel niet ter discussie. De Venezolaanse paspoorten van uzelf en uw kinderen leveren hoogstens een indicatie op van jullie identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster bevestigt vooreerst de samenvatting van de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing maar behoudt zich het recht voor meer toelichting te verstrekken ter zitting, mocht dit nuttig blijken. Zij benadrukt dat verzoekster een lange lijst van incidenten en gevaarlijke situaties heeft meegemaakt, waarvan niet alleen zijzelf maar ook haar twee minderjarige kinderen, die haar vergezelden, het slachtoffer waren. Verder stelt zij dat haar vrees te beoordelen is in functie van de mogelijke incidenten die kunnen plaatsvinden in geval van terugkeer naar het land van herkomst t.o.v. haarzelf en haar twee minderjarige kinderen en dat dit de asielinstanties moet nopen tot de grootste voorzichtigheid en dat

rekening moet worden gehouden met de ontwikkelingsperspectieven van de minderjarige kinderen bij blijvende blootstelling aan dreiging en gevaar.

Vervolgens gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing die zij niet kan aanvaarden. Met betrekking tot de afwezigheid van bijzondere procedurele noden stelt verzoekster dat *“In zoverre de bestreden beslissing stelt dat verzoekster in staat was om haar asielmotieven op een coherente manier uiteen te zetten, kan verzoekster zich vinden in de stelling dat er geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld. De kwetsbaarheid doelt uiteraard niet enkel op de nood aan bijzondere procedurele noden en is een veel ruimer karakteristiek van de verzoeker om internationale bescherming. Waar het er echter op neerkomt om de psychologische problemen te minimaliseren en ook de waarde van de informatie van professionele deskundigen, wenst verzoekster wel uitdrukkelijk te antwoorden dat zij het niet eens is met deze stemmingmakerij.”* Zij wijst er vervolgens op dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze ingaat op de vrees ten opzichte van Syrië, waarvan men mag aannemen dat de gegronde vrees voor vervolging of minstens de nood aan internationale bescherming vaststaat. Zij is van mening dat de beoordeling van de nood aan bescherming hoe dan ook rekening moet houden met alle elementen en dus *in casu* ook de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden in Syrië en de impact van de gebeurtenissen en de subjectieve vrees op de algemene kwetsbaarheid. Met betrekking tot de ontvoering van haar tante stelt verzoekster dat zij *“werd gevraagd om al haar asielmotieven uiteen te zetten en daarom is het ook volstrekt logisch dat zij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis die haar familie kort voor verzoekster terugkeerde naar Venezuela, vermeldt; het spreekt voor zich dat de familie nog enorm onder de indruk was bij haar aankomst en dat zij zelf uiteraard de emotionele gevolgen daarvan van nabij heeft ondervonden. Verzoekster wil er graag aan herinneren dat het asielrelaas in zijn totaliteit moet geanalyseerd en begrepen worden; in die zin is het minimaliseren en uitsluiten van dit incident uit de beoordeling niet gerechtvaardigd.”* Met betrekking tot de vastgestelde eenmaligheid van de overval in 2015 op het thuisrestaurant van verzoekster, merkt verzoekster op dat de motivering klaarblijkelijk een methode volgt waarbij alle incidenten afzonderlijk worden beoordeeld en niet in hun samenhang om ze aldus te minimaliseren. In dit verband stelt zij dat het best schokkend is te lezen dat *“dit incident, waarvan verzoekster en vooral haar zoon een bijzonder ingrijpende impact ondervonden,- niet voldoende zwaarwichtig is en niet actueel. De bestreden beslissing schijnt de impact van traumatische gebeurtenissen in het heden volledig te miskennen en kan zij daarom geen juiste beoordeling treffen met betrekking tot de actuele nood aan internationale bescherming. Dat verzoekster voor een dergelijk gewelddadig incident niet naar de politie durfde te stappen, wordt verder niet besproken. In het algemeen mag ook nog toegevoegd worden dat de nood aan internationale bescherming hoe dan ook moet onderzocht worden in het licht van een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst (in dit geval Venezuela) waarbij men zich uiteraard ook mag laten leiden door de gebeurtenissen die er in het verleden hebben plaats gehad, maar dit is geen vereiste, noch is de actualiteit van gebeurtenissen uit het verleden een noodzakelijke vereiste.”* Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat in het licht van beschikbare landeninformatie het weinig aannemelijk is dat de Syrisch-Arabisch bevolking het slachtoffer zou worden van ernstige vormen van vervolging zonder dat zij kunnen rekenen op overheidsbescherming, bevestigt verzoekster deze situatie en betreurt zij dat de bestreden beslissing de situatie opnieuw minimaliseert en het bijvoorbeeld spijtig vindt dat verzoekster geconfronteerd werd met eetpiraterij. Waar anderzijds wordt gesteld dat verzoekster zelf nog niet het slachtoffer werd van afpersing stelt verzoekster dat de bestreden beslissing opnieuw een beoordelingsfout maakt *“want de nood aan internationale bescherming is niet per se afhankelijk van de al dan niet in het verleden gerealiseerde incidenten, maar wel van de eventuele toekomstige gebeurtenissen. Waar bestreden beslissing verder verwijst naar een aantal personen uit de Syrisch Arabische gemeenschap die een bepaalde positie hebben bereikt, is de logica uiteraard zoek : immers geen enkele garantie voor het feit dat die gemeenschap al dan niet het slachtoffer uitmaakt in het normale maatschappelijke leven van discriminatie en/of afpersing.”* Wat betreft het incident waarbij de vrouw die achter verzoekster in de rij stond werd doodgestoken stelt verzoekster dat zij *“dezelfde opmerking [moet] maken : de bestreden beslissing verwijderd elke samenhang tussen de aangehaalde gebeurtenissen en minimaliseert ze daarnaast bovenmatig. Ze vindt het weerom “spijtig algemeen gemeenrechtelijk incident in een rij voor een winkel” Een vrouw werd met een mes vermoord vlakbij/vlak achter verzoekster !!... Spijtig toch... Over de impact van dit incident op het veiligheidsgevoel van verzoekster wordt verder niet meer gerept.”* Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zelf geen contact heeft gehad met de collectivos stelt verzoekster dat zij alleen maar kan vaststellen *“dat ook met betrekking tot de bijzonder gewelddadige en gevreesde “collectivos” in de wijk, alles in het werk wordt gesteld om de bedreiging te minimaliseren en te stellen dat zij het niet op verzoekster gemunt hadden. Gelet op hun “modus operandi” is het ook niet uitgesloten dat zij vele collaterale schade aanrichten. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing niet, in deze context, dat verzoekster wel degelijk herhaaldelijk deelnam aan manifestaties tegen de Venezolaanse overheid. Deze incidenten tonen duidelijk aan dat de overheid niet wil of kan instaan om de veiligheid van haar burgers te garanderen, en zelfs dit geweld aanmoedigt om haar eigen bevolking te intimideren.”*

Wat betreft de overval waar haar zoontje het slachtoffer werd, voert verzoekster het volgende aan: *“Zelfde opmerking: “spijtig” dat het zoontje van 9- opnieuw- overvallen werd en zijn horloge onder dwang moest afstaan; en daarboven gaat het om een gemeenrechtelijk incident, de bestreden beslissing houdt geen rekening met de impact van al deze gebeurtenissen op een jong kind en banaliseert de situatie tot in het absurde. Niettemin is het redelijk pijnlijk om paragraaf na paragraaf te lezen en te moeten vaststellen dat de bestreden beslissing “kost wat kost” motieven probeert te vinden om een weigering te kunnen rechtvaardigen. De kritische lezer begrijpt deze techniek maar al te goed, nu de motieven flagrant zijn : ondanks alle ingeroepen gebeurtenissen en motieven en ondanks de psychologische impact en ondanks het feit dat ook de situatie van twee “kwetsbare pubers” in het geding is, moet deze aanvraag geweigerd worden, overeenkomstig het beleid, en moeten er vervolgens motieven aan te pas komen, die echter kant noch wal raken, en volledig voorbijgaan aan het menselijk verhaal en het menselijk leed en de angst van verzoekster voor zichzelf maar vooral voor haar kinderen.”* Zij herhaalt vervolgens haar opmerkingen met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet gevisieerd werd bij de overval op de buslijn ruta 10 in 2018 en stelt dat verwerende partij volledig inzicht ontbeert in de situatie in Venezuela. Zij stelt dat zij en haar kinderen al dan niet toevallig gevisieerd konden worden door geweld en dat zij op geen enkel moment hiervoor de bescherming van haar overheid zou kunnen of durven invoeren. Waar in de bestreden beslissing met betrekking tot de overvallen en inbraken die verzoekster meemaakte en de schietpartij waarvan haar neef het slachtoffer werd wordt gesteld dat deze feiten niet voldoende zwaarwichtig zijn dan wel hieruit geen nood aan internationale bescherming in haar hoofd kan worden afgeleid, argumenteert verzoekster als volgt. *“Verzoekster wenst, op dit punt gekomen, alleen nog de aandacht te vestigen of opnieuw te vestigen op het feit dat zij een lange lijst van gebeurtenissen en incidenten heeft aangehaald, - waarbij nog niet alle incidenten zijn maar wel de meest belangrijke- die een enorme impact hebben gehad op haar veiligheidsgevoel en dat van haar kinderen, of beter gezegd hun onveiligheidsgevoel. Verzoekster wil ook opmerken dat de bestreden beslissing nergens de realiteit van deze gebeurtenissen in twijfel heeft getrokken zodat al deze feiten voor waar zijn aangenomen. De situatie was dermate onveilig geworden dat verzoekster besliste om terug te keren naar Syrië in 2019! Verzoekster vraagt ook om de impact van de gebeurtenissen tijdens dat verblijf in Syrië mee te nemen in de beoordeling van haar kwetsbaar profiel, en vooral het kwetsbaar profiel van haar twee pubers.”* Ook wat betreft de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot haar deelname aan protestbetogingen tegen het regime in Venezuela stelt verzoekster dat het niet mag verbazen dat verwerende partij ook haar politieke activiteiten tracht te minimaliseren. Zij geeft toe dat zij zelf geen bijzondere rol speelde maar stelt dat zij niettemin deelnam aan openbare manifestaties en dat voorzichtigheid geboden is gezien de repressieve aanpak vooraleer te besluiten dat zij geen enkel risico loopt. Waar de bestreden beslissing vervolgens stelt dat verzoekster de door haar ingeroepen vrees dat haar minderjarige kinderen zich niet goed zullen kunnen ontwikkelen in Venezuela niet concretiseert, argumenteert verzoekster het volgende. *“Verzoekster staat perplex bij het lezen van dit onderdeel van de motivering dat specifiek gaat over de impact van een mogelijke terugkeer naar Venezuela voor de twee minderjarige kinderen/pubers, nota bene van momenteel respectievelijk 15 en 13 jaar oud. Ook hier minimaliseert de bestreden beslissing weer de situatie van verzoekster en haar kinderen die jaren lang in een toestand van voortdurende onveiligheid en geweld hebben overleefd. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing durft schrijven dat verzoekster nalaat te concretiseren hoe en waarom hun ontwikkeling in Venezuela in gevaar is, en gelet op de talrijke persoonlijke incidenten, verzet verzoekster zich krachtig tegen de stelling dat zij een louter hypothetische vrees aanbrengt op basis van de algemene situatie. De verwijzing naar psychologische bijstand in Venezuela getuigt van kwade wil of minstens van totaal gebrek aan inzicht. De bestreden beslissing banaliseert opnieuw dit keer de impact van het geweld en het ononderbroken in angst leven op de psychologische en ook fysieke ontwikkeling van adolescenten. Verzoekster zal niet nalaten bijkomende documenten neer te leggen met betrekking tot de psychologische opvolging van haar kinderen en van de familie.”* Wat tenslotte de motivering in bestreden beslissing inzake artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing haar verantwoordelijkheid tracht te ontlopen om internationale bescherming te verlenen aan personen die een ernstig risico lopen op het lijden van ernstige schade. Zij stelt dat haar verklaringen nergens in twijfel worden getrokken en dat zij voldoende incidenten heeft vermeld om aan te tonen dat zij onmogelijk in veiligheid kan leven met haar gezin. Zij stelt dat *“Alhoewel er uiteraard een marge bestaat, is het de taak van de overheid om een minimale veiligheid, en dit houdt ook een toegang in tot minimale sociaal-economische voorzieningen, te garanderen. Dit is geenszins het geval in Venezuela. Verzoekster behoudt zich het recht voor om hier verder op in te gaan, naar aanleiding van de evolutie in haar land lopende de procedure.”* Tenslotte doet verzoekster gelden dat zij absoluut heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht en alle mogelijke documenten heeft neergelegd om haar identiteit, reisweg, verblijf en een aantal incidenten en de algemene situatie in Venezuela aan te tonen en dat het aan de asielinstanties is om tegemoet te komen aan verzoekster die volledig te goeder trouw en met vertrouwen haar lot in hun handen legt.

Zij vraagt om haar het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire bescherming en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de stukken en de bijkomende verklaringen.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een afschrift van de bestreden beslissing en een bewijs van aanvraag aanstelling BJB toe.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 2 september 2019 waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, "*Venezuela: Situatieschets*" van 28 april 2021.

3.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waaraan een attest van CARDA dd. 23 augustus 2021 en een attest van psycho-therapeute C.P. dd. 7 september 2021 is toegevoegd.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele Syrische en Venezolaanse paspoorten en identiteitskaarten neer alsook de originele Syrische en Venezolaanse paspoorten van haar twee minderjarige kinderen, kopieën van de Syrische identiteitskaart en het paspoort van haar echtgenoot en hun Syrische familieboekje en hun Syrische geboorteaktes neer. De Raad acht de dubbele Syrische en Venezolaanse nationaliteit en de identiteit van verzoekster, die verder niet betwist wordt door de partijen, voldoende bewezen.

In geval een verzoekster om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat ook impliceert dat is komen vast te staan dat verzoekster in geen van beide landen, *in casu* Venezuela en Syrië, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoekster de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoekster.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoekster en verwerende partij en de opmerkingen ter terechtzitting van beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot de door haar aangehaalde vrees ten aanzien van Venezuela.

Zoals terecht opgemerkt door verzoekster worden de door haar ingeroepen feiten waarvan zij en haar minderjarige kinderen het slachtoffer werden in Venezuela en de gebeurtenissen aldaar op geen enkele manier in twijfel worden getrokken in de bestreden beslissing. Uit de lezing van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat evenwel dat de door haar ingeroepen feiten, met uitzondering van haar deelname aan de protestbetogingen tegen het regime in Venezuela, geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, een noodzakelijke voorwaarde om in

aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling. Deze moeten dan ook beoordeeld worden in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, indien zou blijken dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar deelname aan anti-regeringsmanifestaties kan aantonen.

Wat betreft verzoeksters deelname aan anti-regeringsdemonstraties in 2017 en 2018 wijst de Raad op het volgende. Uit de landeninformatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en deze van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen te regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 zouden de GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Ondanks quarantaine maatregelen van de overheid om de COVID-pandemie te beteugelen, bleven ook in 2020 frequent protesten plaatsvinden en was er bij verschillende van deze protesten buitensporig geweld. Volgens de OVCS vonden in 2020 1.902 protesten plaats die draaiden rond het tekort aan benzine; terwijl 5.905 het tekort aan basisvoorzieningen aankloegen. De meeste demonstraties vonden plaats in de oostelijke staten Sucre (923) en Anzoátegui (829), gevolgd door de Andesstaten Mérida (774) en Táchira (684) en de zuidelijke staat Bolívar op (633). (COI Focus, *Venezuela. Situatieschets*, 28 april 2021, p. 48). Uit het vermelde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*", August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en ook familieleden van vooraanstaande politieke opposanten kunnen het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoeker. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoekster om op concrete wijze aannemelijk te maken dat zij in haar individuele omstandigheden omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu verklaart verzoekster dat zij geen lid was van een politieke partij maar wel heeft deelgenomen aan een 15-tal betogingen tegen het regime als burger, dat zij voor het eerst deelnam in 2017 en voor het laatst in 2018. Gevraagd waarom zij stopte met deelnemen verklaart zij dat ze bang was voor de *colectivos* en andere instellingen van de regering maar wel soms in de deuropening bleef staan en de betogers aanmoedigde. Zij verklaart dat zij geen specifieke rol speelde bij de manifestaties of er een functie uitoefende en dat ook haar zoon soms aan de deur ging staan of tot aan de helft van de straat liep,

maar verder niet deelnam (notities PO, p. 15-16). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij tijdens haar deelname aan deze manifestaties geen problemen heeft gekend, en maakt verder enkel gewag van een incident met collectivos in de marge van een manifestatie waar zij zelf niet aan had deelgenomen en waarbij zij door een buurvrouw in huis werd getrokken om aan de collectivos te ontsnappen die in de wijk huizen belaagden.

Uit het voorgaande blijkt in elk geval dat verzoekster geen organiserende of zeer zichtbare rol vervulde bij de protestbetogingen en dat zij weliswaar deelnam aan betogingen in 2017 en 2018, maar dat zij geen problemen kende tijdens deze manifestaties. Verder stelt de Raad vast dat zij na 2018 niet meer deelnam aan betogingen en dat zij pas in mei 2019 naar Syrië vertrok en verder geen gewag maakt van problemen met het regime of de collectivos in de maanden voor haar vertrek. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij of haar kinderen werden geïdoleerd door het Venezolaanse regime omwille van haar deelname aan de protestbetogingen, noch om die reden zal geïdoleerd worden door het Venezolaanse regime in geval van terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstig verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar beperkte politieke activiteiten. De loutere stelling dat gezien de repressieve aanpak van het regime enige voorzichtigheid geboden is vooraleer te besluiten dat verzoekster geen risico loopt, volstaat in elk geval niet om een ander licht te werpen op het voorgaande. Verzoekster brengt ook geen landeninformatie bij waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse van de risico's die demonstranten lopen niet langer correct zou zijn.

Waar verzoekster nog opwerpt perplex te staan bij het lezen van de motivering met betrekking tot verzoekster vrees dat haar kinderen zich niet goed zullen kunnen ontwikkelen in Venezuela maar dat zij dit niet concretiseert nu zij talrijke persoonlijke incidenten heeft vermeld en de bestreden beslissing de situatie van verzoekster en haar kinderen minimaliseert nu zij jaren in een situatie van geweld en voortdurende onveiligheid hebben geleefd; kan de Raad aannemen dat haar situatie en deze van haar kinderen precair was en dat zij zich vaak geconfronteerd werden met crimineel geweld. Zoals hierboven reeds aangehaald kan hieruit evenwel geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid, nu de door haar aangehaalde feiten geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en zij verder niet aantoonbaar dat zij omwille van haar deelname aan protestmanifestaties tegen het regime door de autoriteiten of collectivo's werd geïdoleerd of zal worden geïdoleerd in geval van terugkeer. De andere door verzoekster ingeroepen feiten worden hierna beoordeeld, mede in het licht van de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen, in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in Venezuela kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

5.2.2. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op haar deelname aan anti-regeringsmanifestaties, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees ten aanzien van het regime en de colectivos niet aannemelijk maakt.

5.2.3. Verzoekster beroept zich ook, wat betreft het reëel risico dat zij zal onderworpen worden aan ernstige schade in de zich van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet op een reeks incidenten waarvan zij en haar kinderen zowel rechtstreeks als onrechtstreeks het slachtoffer zijn geworden en die worden samengevat in het feitenrelaas in bestreden beslissing. Verzoekster legt door middel van een aanvullende nota twee zeer recente psychologische verslagen neer met betrekking op de twee minderjarige kinderen van verzoekster en benadrukt dat verwerende partij haar kwetsbaar profiel en dat van haar twee kinderen niet correct heeft beoordeeld.

De Raad wijst er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door Richtlijn 2011/95/EU. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort*

schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji*, C-465/07, pt. 32). Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

De Raad stelt, samen met verzoekster vast dat de door haar ingeroepen feiten waarvan zij en haar minderjarige kinderen het slachtoffer werden in Venezuela en de gebeurtenissen aldaar op geen enkele manier in twijfel worden getrokken in de bestreden beslissing. Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster, ter staving waarvan zij een attest van het CARDA neerlegde, waaruit blijkt dat zij en haar kinderen sinds juni 2020 worden gevolgd in de opvangstructuur, dat zij gedurende een eerste periode een wekelijks therapeutisch onderhoud hebben gehad en sinds september 2020 maandelijks ambulante worden opgevolgd; enkel werd beoordeeld met betrekking tot haar eventuele bijzondere procedurele noden. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeksters psychologische problemen haar niet verhinderd hebben om coherente verklaringen af te leggen; dat zij zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijzondere procedurele noden aanhaalde en dat bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen noodzakelijk waren om ervoor te zorgen dat de rechten van verzoekster in het kader van de procedure gerespecteerd werden en dat zij aan haar verplichtingen kon voldoen. Verzoekster betwist deze analyse als dusdanig niet in het verzoekschrift maar stelt terecht dat de kwetsbaarheid van verzoekster en haar minderjarige kinderen mee moet betrokken worden in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekster en het toekomstig risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Venezuela. De Raad herinnert er aan dat artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming onder meer rekening moet worden gehouden met *“de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen”*, zodat ook met de specifieke individuele omstandigheden van verzoekster en haar minderjarige kinderen en hun specifieke kwetsbaarheid terdege rekening moet worden gehouden.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt verder dat bij de beoordeling van het vereiste minimumniveau van ernst van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en dus artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet de persoonlijke omstandigheden van het individu en alle relevante factoren die het risico kunnen verhogen in het licht van de algemene omstandigheden in het land van herkomst moeten beoordeeld worden. Ter terechtzitting herhaalt verwerende partij haar standpunt dat geen bijzondere procedurele noden kunnen worden afgeleid uit de door verzoekster neergelegde documenten maar gaat verder niet in op kwetsbaarheid van verzoekster en haar minderjarige kinderen als onderdeel van de inhoudelijke beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster psychologische bijstand zocht en vond voor haar zoon in Venezuela en zij op basis hiervan geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hoofde van haar

zoon en dochter aannemelijk maakt, kan hieruit niet blijken dat hiermee rekening werd gehouden met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet noch dat met de individuele omstandigheden van verzoekster zoals hierna uiteengezet op afdoende wijze werd rekening gehouden bij de inhoudelijke beoordeling van de door haar geuite vrees ten aanzien van Venezuela.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de door verzoekster ingeroepen feiten elk afzonderlijk worden beoordeeld door verwerende partij waarbij telkens besloten wordt dat het betreffende incident niet zwaarwichtig genoeg is om als ernstige schade te worden gekwalificeerd. Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM blijkt ook dat individuele factoren, zelfs wanneer zij afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, toch aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een reëel risico wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld. Zoals reeds aangehaald is de evaluatie van de zwaarwichtigheid van ernstige schade relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, waaronder de duur van de slechte behandeling, de fysieke en psychische effecten ervan, en in sommige gevallen het geslacht, leeftijd en gezondheidstoestand van de verzoeker (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112 en EASO, *Qualification for International Protection* (Directive 2011/95/EU). *A Judicial Analysis*, December 2016, p. 108).

Na grondige analyse van verzoeksters verklaringen en de door haar ingeroepen feiten met betrekking tot Venezuela gelezen in het licht van haar specifieke omstandigheden, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent en geconfronteerd wordt met wijdverspreid crimineel geweld zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Hoewel dit gemeenrechtelijk crimineel geweld niet kadert binnen een situatie van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet in het geval van Lara, de deelstaat waarvan verzoekster afkomstig is, blijkt uit de landeninformatie wel dat dergelijke criminaliteit veelvuldig voorkomt en dat overheidsbescherming tegen dergelijke misdrijven actueel zeer beperkt is. Verzoekster is van Arabische origine en verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij als handelaars van Syrische afkomst werden gezien als vermogend en hoewel zijzelf niet werd afgeperst, worden volgens haar verklaringen veel Arabieren afgeperst en kunnen zij ook gemakkelijk worden opgespoord. Om die reden hadden zij, toen zij hun restaurant nog hadden, bepaalde voorzorgsmaatregelen genomen zoals het plaatsen van een tralies waardoor het eten werd doorgegeven en de regel dat enkel personen die zij goed kenden uit de buurt binnen mochten komen eten (notities PO, p. 19-20). Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek een printscreen van een post op instagram van La Prensa neer waarin blijkens de bestreden beslissing wordt bericht over een protest van de Syrische gemeenschap in Lara naar aanleiding van de dood van een Syrisch-Venezolaans handelaar. Het nieuwsbericht in La Prensa "*Cierran Comercios en Protesta por Asesinato de Sirio*", waarvan zich een google translate vertaling naar het Engels bevindt in het dossier (Shops close in Protest of Syrian Assassination) handelt over hetzelfde protest in november 2020 en meldt dat een 35-jaar oude handelaar, die naar verluidt verschillende maanden was afgeperst, werd ontvoerd en later vermoord werd teruggevonden, waarop alle handelszaken in de Arabisch-Syrische handelswijk in Lara uit protest hun deuren sloten (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asiëlzoeker, stuk 7). De door verwerende partij toegevoegde informatie met betrekking Tareck El Aissimi en Tarek William Saab kan enkel bevestigen dat de Venezolaanse regering onder zijn leden personen van Arabische afkomst (heeft) (ge)telt(d). De overige door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie bevat weinig tot geen relevante informatie met betrekking tot de positie van personen van Arabische oorsprong in de Venezolaanse maatschappij. Het Nederlandse ambtsbericht vermeldt enkel dat de huidige Venezolanen met een Arabische achtergrond volgens verschillende bronnen (die verder niet specifiek worden aangegeven) geen bijzondere positie in de Venezolaanse maatschappij hebben en op elk niveau van de Venezolaanse maatschappij te vinden zijn (ook verwijzend naar Tareck El Aissimi en Tarek William Saab) en dat verder geen informatie is gevonden die zou wijzen op een bijzondere positie van de Syrische gemeenschap die ook de Venezolaanse nationaliteit heeft. De Raad kan slechts vaststellen dat weliswaar op basis van de beperkte landeninformatie die door partijen werd bijgebracht niet kan besloten worden dat er sprake is van systematische discriminatie van Venezolanen van Syrische of ruimer Arabische afkomst; maar dat de door verzoekster bijgebrachte informatie in elk geval aantoonde dat in Lara, waarvan verzoekster afkomstig is afpersing van Syrische handelaars er voorkomt en heeft geleid tot de dood van een Syrische handelaar. Voorts blijkt uit haar verklaringen ook aan dat zij in 2019 tweemaal het slachtoffer werd van inbraak in haar woning en eenmaal van een homejacking. Zij verklaart hierover dat 2 mannen het huis zijn binnengedrongen en verzoekster haar kinderen en haar moeder hebben vastgebonden en dat zij haar ertoe verplicht hebben om de dollars die zij in huis hadden af te geven. Volgens haar verklaringen zouden de overvallers gezegd hebben dat ze wisten dat ze Arabieren waren en goud en dollars hadden en dat

zij, voordat zij vertrokken verwezen naar wat er met haar tante was gebeurd in 2011 en dat zij hen allen zouden vermoorden (notities PO, p. 9-10). Het verband tussen dit incident en ontvoering van haar tante in 2011, waarvan zij persberichten neerlegt, is niet duidelijk is en het lijkt niet zeer waarschijnlijk dat dezelfde personen die haar tante ontvoerden in 2011 acht jaar later verzoekster en haar gezin zouden bedreigd hebben. Hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud veronderstelt verzoekster dat een deel van overvallers die haar tante hebben ontvoerd na een tijd zijn vrijgelaten en dat ze dan weer hetzelfde zijn beginnen doen (notities PO, p. 22), maar bij gebrek aan enig tastbaar element behalve verzoeksters veronderstelling, lijkt dit niet zeer aannemelijk. Wel blijkt uit haar verklaringen dat de overvallers uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat zij Arabieren zijn en dat verzoekster de verschillende vormen van geweldpleging waarvan zij persoonlijk het slachtoffer werd, verbindt aan haar Arabische origine en de perceptie in Venezuela dat personen uit de Arabische gemeenschap vermogend zijn. Bovendien verklaart verzoekster ook dat één van de overvallers wist dat zij dollars had omdat “*je echtgenoot is namelijk in het buitenland*” (notities PO, p. 10).

Het is niet betwist dat niet alleen de gebeurtenissen in Syrië maar ook deze in Venezuela een belangrijke psychologische impact hebben gehad op verzoekster en haar minderjarige kinderen. Zo verklaart verzoekster dat zij na de gewapende overval op haar restaurant, haar zoon, die tijdens het incident aanwezig was naar een psycholoog in de buurt stuurde om hem te behandelen omdat hij niet meer kon slapen, bang was en veel weende (notities PO, p. 12). Verzoekster en haar twee minderjarige kinderen van 15 en 13 jaar worden ook in België tot op heden psychologisch begeleid. Waar het door verzoekster bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming neergelede attest van CARDA enkel vermeldt dat verzoekster en haar kinderen een wekelijks therapeutisch onderhoud hebben genoten en dat zij sinds september 2020 ambulante worden opgevolgd; bevatten de medische attesten van 7 september 2021 met betrekking tot beide minderjarige kinderen een beschrijving van hun psychologische problemen en wordt met betrekking tot verzoekster gesteld dat zij psychisch en moreel uitgeput is (attest psychotherapeute C.P., 7 september 2021). Hoewel de voorgelegde attesten, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde vervolgingsfeiten, wijst de Raad er op dat *in casu* de aangehaalde vervolgingsfeiten op geen enkele wijze in twijfel worden getrokken door verwerende partij en dat verzoekster hierover coherente en voldoende nauwkeurige verklaringen over heeft afgelegd die niet in strijd zijn met de algemene relevante informatie over Venezuela die ter beschikking staat van de Raad. Verder wordt ook niet in twijfel getrokken dat verzoekster samen met haar twee minderjarige kinderen kort na de homejacking in 2019 zich bij haar echtgenoot/hun vader heeft gevoegd in Aleppo. Hierover verklaart zij dat zij dit voor hen de enige optie was en dat haar echtgenoot het relatief goed had in Aleppo sinds hij er teruggekeerd was in 2017. Evenwel werden ze volgens hun verklaringen in Syrië snel geconfronteerd met bomaanslagen en opflakkerend geweld. Uit de verslagen van psycho-therapeute C.P. blijkt dat verzoeksters zoon wordt omschreven als een kind dat gewelddadige traumatische ervaringen heeft gehad en dat haar dochter post-traumatische symptomen vertoont. Hoewel ook hieruit geen sluitende conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de feiten die aan de oorsprong van de psychische gezondheidstoestand van verzoeksters kinderen liggen, herhaalt de Raad dat, met betrekking tot de feiten in Venezuela deze niet in twijfel worden getrokken door verwerende partij en dat de aangehaalde vervolgingsfeiten in Syrië niet werden beoordeeld in de bestreden beslissing. De Raad kan evenwel niet om de vaststelling heen dat verzoekster en haar kinderen in Venezuela het slachtoffer zijn geworden van een gewelddadige homejacking waarbij zij met de dood werden bedreigd en dat verzoekster en haar zoon ook in 2015 in hun restaurant met een wapen werden bedreigd en dat verzoeksters zoon hiervoor reeds psychologische bijstand nodig had. Verder werden verzoekster en beide kinderen na hun vertrek uit Venezuela naar Syrië geconfronteerd met oorlogsgeweld, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen zich in een zeer kwetsbare positie bevinden. Bovendien stelt de Raad vast dat waar verzoekster en haar twee kinderen zowel de Venezolaanse als de Syrische nationaliteit hebben, dit niet het geval is voor haar echtgenoot, die weliswaar in Venezuela heeft verbleven tussen 2012 en 2017 maar niet de Venezolaanse nationaliteit bezit. Verder verblijft enkel haar hoogbejaarde moeder en één broer, die af en toe als Uber-taxichauffeur werkt, nog in Venezuela (notities PO, p. 6-7), zodat zij *de facto* als een alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen met psychologische problemen moet worden beschouwd.

Gelet op de hoger geciteerde landeninformatie; de bijzonder slechte economische situatie waarin Venezuela verkeert en het wijdverspreide geweld en criminaliteit in de vorm van afpersingen, ontvoeringen en homejackings, het profiel van verzoekster als voormalig handelaar van Arabische afkomst, wiens echtgenoot in het buitenland verblijft en die haar verder financieel steunt, en de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster en haar minderjarige kinderen is de Raad van oordeel dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij en haar kinderen een reëel risico lopen opnieuw het slachtoffer te worden van slechte behandeling die kunnen gekwalificeerd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Venezuela.

In geval van ernstige schade door niet-overheidsactoren, moet worden aangetoond dat er geen daadwerkelijke toegang tot doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR *guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 27).

Uit de landeninformatie blijkt dat er nog steeds een politieel apparaat en rechtssysteem aanwezig zijn in Venezuela. Al blijkt overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade in de praktijk precair, kan niet zonder meer worden gesteld dat zulke overheidsbescherming over het gehele Venezolaanse grondgebied totaal afwezig is. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. De betrokken verzoekster moet bijgevolg aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster geen klacht heeft ingediend bij de politie of het openbaar ministerie omwille van de overval op haar restaurant noch omwille van de inbraken en homejacking bij haar thuis in 2019, noch omwille van de beroving op de bus in 2018. Zij verklaart hierover dat het aangeven van dergelijke incidenten “*een tweesnijdend zwaard*” is en dat “*als je een klacht neerlegt dan wordt het erger*” (notities PO, p. 19) en dat ofwel de misdadigers komen om wraak te nemen ofwel de politie de klager afperst. Zij verwijst vervolgens naar een familie van handelaars waarvan de vader vermoord werd in zijn winkel in Carrera 21 in Barquisimeto, waarna klacht werd ingediend bij de politie. De politie kwam weliswaar langs bij de familie maar omdat ze ook een gegoede familie waren, werden ze vervolgens afgeperst door de politie (notities PO, p. 19). Met betrekking tot de inbraken en homejackings in 2019 stelt de Raad vast dat verzoekster en haar kinderen midden mei 2019 en kort na de laatste inbraak uit Venezuela zijn vertrokken en dat zij al langer gepland hadden om haar echtgenoot te vervoegen. Hierboven werd reeds gewezen op de door verzoekster neergelegde informatie met betrekking tot de afpersing en dood van een Syrische handelaar in Lara waarvan verzoekster afkomstig is. De door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie die specifiek betrekking heeft op Tareck El Aissimi en Tarek William Saab vermeldt enkel dat beide personen hoge posities bekleedden binnen het Venezolaanse regime, maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster in haar individuele omstandigheden toegang zou hebben tot doeltreffende overheidsbescherming. Voor zover hieruit kan blijken dat deze personen lid zijn (geweest) van de Venezolaanse regering, bevat dit artikel verder geen specifieke informatie over de mate waarin klachten van personen van Arabische afkomst op het lokale niveau door politie en gerecht worden behandeld noch over de mate waarin zij toegang hebben tot doeltreffende overheidsbescherming.

Gelet op het precaire karakter van overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren in Venezuela, de heersende corruptie binnen de politie en de persoonlijke bedreigingen door de overvallers aan het adres van verzoekster tijdens de homejacking dat zij de politie niet mocht verwittigen en het reeds geplande vertrek uit Venezuela, en de verklaringen van verzoekster samen gelezen met de door haar bijgebrachte informatie met betrekking tot handelaars van Syrische afkomst in Lara kan de Raad aannemen dat *in casu* verzoekster goede redenen had om zich niet tot de Venezolaanse autoriteiten te wenden. Bovendien stelt de Raad vast dat in het geval van verzoekster, gezien het wijdverspreide geweld en de bijzonder kwetsbare positie waarin zij zich, als Venezolaanse alleenstaande moeder van Syrische afkomst met twee minderjarige kinderen met psychologische problemen, voormalig uitbaatster van een restaurant wiens echtgenoot zich in het buitenland bevindt; er een ernstig reëel risico is dat zij zelf worden afgeperst door de autoriteiten in Barquisimeto indien zij er geconfronteerd zou worden met afpersing of homejacking. In deze omstandigheden neemt de Raad bijgevolg aan dat verzoekster geen daadwerkelijke toegang zal krijgen tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet indien verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela zou geconfronteerd worden met slechte behandeling zoals afpersing of homejacking door niet-overheidsactoren.

Gelet op de diepe economische en politieke crisis waar het land zich in bevindt, en haar profiel als alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen kan van verzoekster niet redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich elders in Venezuela zou vestigen.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekster artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat *in casu* verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Venezuela aannemelijk maakt.

Zoals hierboven reeds vastgesteld bezitten verzoekster en haar twee minderjarige kinderen naast de Venezolaanse ook de Syrische nationaliteit. Met betrekking tot de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten in Syrië kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing slechts de nood aan internationale bescherming van verzoekster ten aanzien van Venezuela beoordeelt en zij tijdens het persoonlijk onderhoud slechts summier werd bevraagd met betrekking tot haar vrees voor vervolging ten aanzien van Syrië. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Venezuela aannemelijk maakt en dat verzoekster ten aanzien van beide landen waarvan zij de nationaliteit bezit, een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 dan wel reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet aantonen om erkend te kunnen worden als vluchteling dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De Raad stelt vast dat het rechtsplegingsdossier geen enkele informatie bevat met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Syrië en bijgevolg niet kan overgaan tot een beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Syrië, het land waarvan zij eveneens de nationaliteit bezit.

Gelet op het voorgaande en gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het ontberen van een eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET